Я листа від тата розгорну,—
І побачу синю річку Бію,
Серед степу юрту повстяну,
Ковилу, що ген-ген даленіє.

Я побачу невідомий край —
Сиві гори та гірські озера...
На підмогу запросив Алтай
З України тата-комбайнера,

Бо такий вродив там урожай,
Пшениці такі рясні та гожі,
Що із ними сам один Алтай
Ну ніяк упоратись не може!

Тато між алтайцями, як свій,
Їхні звички й мову розуміє.
Він живе у юрті повстяній
Просто неба біля річки Бії.

Там татусь — хазяїн, а не гість:
Хліба змолотив аж цілі гори.
Бо земля колгоспна — наша скрізь.
Спільні в нас засіки та комори...
Думкою із хати я сягну
До степів небаченого краю,
Знов листа з Алтаю розгорну —
І неначе в тата побуваю...